

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: T. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ruská federace, t.č. pobytem „X“, zastoupená JUDr. Pravoslavem Svobodou, advokátem se sídlem Údolní 1946/8, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2013, č.j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011, e.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se ve včasné podané žalobě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2013, č.j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011, e.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobkyně konstatovala, že jí bylo zrušeno povolení k pobytu udělené jí k podnikání, pro přechodné odhlášení ze systému sociálního pojištění po dobu nemoci. K odhlášení sociálního pojištění přistoupila na základě chybné informace pracovnice sociální správy.

Dále konstatovala, že si dostatečně neuvědomila podstatu žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zmínila se jen okrajově o dvojím únosu a o právních poměrech ve své vlasti. Žalobkyně popsala své důvody pro opuštění vlasti a uvedla, že z Nalčiku odjela ze

strachu o život, skrývala se na různých místech a posléze odjela za synem do České republiky. Od několika příbuzných se dověděla, že v předmětné věci došlo k úmrtí několika svědků. Příbuzní jí doporučili, aby se do vlasti nevracela, protože jí hrozí vážné nebezpečí. Podmínky v kavkazské republice, kde jsou mocné skupiny muslimských radikálů a kde se střetávají zájmy mocných, nejsou zárukou ochrany lidských práv a svobod. Dle žalobkyně správní orgán nepřihlédl k celkové situaci ve vlasti žalobkyně, kde jí jako nepohodlnému svědkovi hrozí nebezpečí ztráty života. Tento postup je dle žalobkyně v rozporu se zásadou „non refoulement“.

Dále žalobkyně zdůraznila, že její zdravotní stav se v posledních letech značně zhoršil. Má problémy se srdcem a s psychikou. Zejména počínající demence vyžaduje stálou péči. Tuto péči jí poskytuje její syn B. B., který žije v České republice od roku 1999 na základě povolení k trvalému pobytu. V Ruské federaci žalobkyně nemá již žádné zázemí, o druhém synovi neví ani to, zda je dosud naživu. Při jakémkoliv zhoršení jejího zdravotního stavu se o ni nemá kdo postarat. V její staré vlasti je běžná úcta dětí k rodičům a jejich péče o ně ve stáří a nemoci. Žalovaný nepřihlédl k mravům její rodné země, ani k tamnímu stavu lékařské péče. Žalovaná trvá na tom, že v zemi původu nelze zajistit akutní odborné ošetření v případě náhlých srdečních potíží.

Žalobkyně rovněž uvedla, že její zdravotní stav se v průběhu správního řízení vlivem stresu a úzkosti z nejistoty dále zhoršil. Při operaci žlučníku jí byl zjištěn zhoubný nádor, který vyžaduje hospitalizaci, operaci a následnou onkologickou léčbu. Vzhledem k tomuto onemocnění jí nebyla lékařem doporučena cesta do Ruska. K této nově vzniklé situaci dle žalobkyně žalovaný nepřihlédl, neboť nastala až v průběhu správního řízení. Žalovaný si nevyžádal aktuální lékařskou zprávu a nevzal v úvahu její situaci, kdy je odkázána na denní péči svého syna žijícího v České republice. Žalobkyně po České republice nežádá nic jiného než povolení k pobytu z humanitárních důvodů. Žalobkyně trvá na tom, že v jejím případě jsou naplněny požadavky § 14 zákona o azylu pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dle jejího názoru nezjistil skutečný stav žalobkyně a nevzal v úvahu, že by jí vypovězení z České republiky ve stavu postupující demence a bez onkologické operace a kvalitního léčení přivodilo nebezpečí úmrtí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně v doplňujícím pohovoru ze dne 26.7.2012 uvedla nové skutečnosti, které se bála uvést již na začátku řízení. Zdůraznil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je nejpodstatnějším podkladem výpověď samotného žadatele. V daném případě však shledal žalovaný ve výpovědích žalobkyně řadu nesrovnalostí a věrohodnými neshledal ani motivy, které jí měly údajně bránit v tom, aby již při podání žádosti uvedla všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Žalovaný zdůraznil, že v době pobytu v České republice se žalobkyně do Ruska opakovaně dobrovolně vracela. Žalovaný nepřiznal žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 13 zákona o azylu, neboť zjistil, že žalobkyně není rodinným příslušníkem ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu.

Žalovaný rovněž trval na tom, že náležitě zhodnotil možnost udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Důvody pro jeho udělení však neshledal a i z odůvodnění příslušné části žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy, které jej k tomuto závěru vedly. V souvislosti s tvrzenými zdravotními potížemi žalovaný zdůraznil, že ne každý případ byt i těžce nemocného žadatele o udělení mezinárodní ochrany je důvodem pro přiznání

humanitárního azylu. Z výpovědi žalobkyně je dle jeho názoru zřejmé, že lékařská péče jí ve vlasti v žádném případě nebyla upírána. Žalobkyně si do Ruské federace dokonce jezdila i pro léky.

Žalovaný uvedl, že i když má žalobkyně podporu především v synovi, který žije v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, nelze její situaci považovat za bezvýchodnou a řešitelnou pouze prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany. Je pouze na žalobkyni, aby využitím dostupných prostředků dosáhla udělení nového pobytového oprávnění na území České republiky. Navíc syn žalobkyně je ruský státní občan, čili ani jemu nic nebrání v případném návratu do Ruské federace za účelem zajištění pomoci žalobkyni.

V závěru uvedl, že k lékařským nálezům ze dne 5.2.2013 a 22.2.2013 nemohlo být z jeho strany přihlédnuto vzhledem k jejich vyhotovení po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že žalobce trvá na svém ryze formalistickém výkladu znění zákona, nehledá smysl zákona, ale opírá se o jeho nedokonalé doslovné znění. Poukázala na skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu, který se v průběhu správního řízení podstatně zhoršil. Nezabýval se rovněž skutečností, že žije v dobrých podmínkách u svého syna, který se o ní i s družkou stará. Nezvážil ani možné důsledky jejího nuceného návratu do Ruska. Žádá pouze o to, aby mohla dožít u svého syna a pokud možno oddálit hrozící důsledky rakoviny.

Právní zástupce žalobkyně přednesl při jednání soudu žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevycházel z aktuálního zdravotního stavu žalobkyně doloženého lékařskými zprávami. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně potřebuje s ohledem na její psychiatrické postižení neustálý dohled druhé osoby. Zdůraznil rovněž, že odborná vyjádření lékařů jsou pro žalovaného při posuzování humanitárních důvodů závazná a tím omezují jeho možnost volného uvážení. Uvedl rovněž, že k operaci žalobkyně došlo dne 11.1.2013 a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až 30.1.2013. Ze strany správního orgánu tak došlo dle názoru právního zástupce žalobkyně k opomenutí možnosti dotázat se na aktuální zdravotní stav žalobkyně.

Právní zástupce žalobkyně rovněž v průběhu jednání výslovně uvedl, že upřesňuje předmět sporu mezi žalobkyní a žalovaným tak, že předmětem sporu je výhradně otázka udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Hodnocení ostatních důvodů, pro které žalobkyni nebyl azyl udělen, není dle právního zástupce žalobkyně napadeno.

Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně je ve vážném psychickém stavu, ve kterém je nutno jí poskytovat soustavnou péči. Péči jí poskytuje její syn a jeho přítelkyně. Jde tak o péči dobrou a dlouhodobě zajištěnou. Uvedl, že hlavním důvodem pro přiznání azylu z humanitárních důvodů byly v době podání žádosti psychické potíže žalobkyně, které byly ve správním řízení náležitě doloženy. Dle jeho názoru uvedené lékařské zprávy naplňují pojem „důvod zvláštního zřetele hodný“. Správní orgán tyto lékařské zprávy však řádně nevyhodnotil a neposoudil a spokojil se v žalobou napadeném rozhodnutí s opakováním původních důvodů a s konstatováním toho, že žalobkyni nic nebrání v návratu do Ruska. Žalovaný se nevypořádal zejména s tím, že žalobkyně není schopna sama do Ruska odjet a postarat se o sebe. V Rusku nemá žádné ubytování ani nikoho kdo by jí poskytl potřebnou péči. Poukázal rovněž na skutečnost, že v době vydávání žalobou napadeného rozhodnutí byla

žalobkyně po vážné onkologické operaci, která proběhla dne 11.1.2013 a s ohledem na skutečnost, že nevěděla, kdy bude ve věci rozhodováno, poslala příslušná lékařská potvrzení žalovanému až následně. Uvedl, že z hlediska objektivního hodnocení je nesporné, že žalobkyně je po závažné onkologické operaci a doba jejího života dle prognóz odborných lékařů je přibližně tři roky. Z lidského hlediska by rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu pro žalobkyni znamenalo okolnost, která by zhoršila její psychiatrické potíže a s ohledem na onkologické onemocnění, znamenalo i ohrožení jejího života. Došlo by k přerušení následné péče po operaci nádoru a pravděpodobně k urychlení nepříznivého vývoje nemoci.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání se plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě zaslané soudu. Zdůraznil, že nesouhlasí s názorem, že by při posuzování otázky udělení humanitárního azylu byl správní orgán vázán odbornými stanovisky lékařů. Rovněž poukázal na skutečnost, že otázka posouzení udělení humanitárního azylu přísluší do sféry správního uvážení žalovaného a soud v rámci soudního přezkumu přezkoumává pouze dodržení procesních předpisů a řádnost uvážení správního orgánu. Trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal i s otázkou udělení humanitárního azylu. Zdůraznil, že udělení humanitárního azylu je výjimečný institut, který nepřipadá v úvahu pro každého nemocného cizince. Humanitární azyl lze udělit pouze v případě, že již samotné vycestování by ohrozilo život cizince, či v případě, kdy je prokázáno, že v zemi původu nemá možnost adekvátní léčby. K otázce lékařských zpráv pověřený pracovník zdůraznil, že zprávy týkající se zhoubného nádoru, který byl u žalobkyně diagnostikován, byly správnímu orgánu předloženy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy v rámci rozhodování nemohl zohlednit skutečnosti, které z lékařských zpráv vyplynuly až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Lékařské zprávy ze dne 5.2.2013 a 22.2.2013 byly žalovanému předloženy až současně se žalobou. Rovněž konstatoval, že povinnost tvrzení v předmětném řízení ležela na bedrech žalobkyně a proto žalovaný nebyl povinný ani oprávněný zjišťovat z vlastní iniciativy zdravotní stav žalobkyně.

Pověřený pracovník žalované konstatoval, že při rozhodování ve věci humanitárního azylu vycházel z informací o zemi původu žalobkyně a z informací o jejím zdravotním stavu, které mu byly žalobkyní předloženy. Žalovaný dospěl k závěru, že v zemi původu měla žalobkyně možnost využít zdravotní péči odpovídající jejímu postižení. Žalovaný neshledal v tvrzeních žalobkyně žádný důvod zvláštního zřetele hodný. Dále zdůraznil, že nové skutečnosti, ke kterým následně došlo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, případně které byly žalobkyní uplatňovány po vydání napadeného rozhodnutí, nemohou v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), být skutečnostmi, ke kterým by měl soud při rozhodování ve věci přihlížet. Poukázal na to, že nově zjištěné skutečnosti ohledně zdravotního stavu žalobkyně mohou případně být uplatněny v její další žádosti o mezinárodní ochranu, či v rámci jiného pobytového řízení.

V rámci ústního jednání vypovídali na návrh právního zástupce žalobkyně svědci B. B., syn žalobkyně, a J. E., přítelkyně syna žalobkyně. Oba shodně popisovali závažný zdravotní stav žalobkyně.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Přestože část písemného vyhotovení žaloby naznačovala, že žalobkyně napadá argumentaci žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí i ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu, právní zástupce žalobkyně při jednání soudu upřesnil žalobu v tom smyslu, že předmětem sporu je výhradně otázka neudělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Jiné důvody, pro které nebylo přikročeno k udělení azylu žalobkyni, nebyly dle právního zástupce žalobkyně předmětnou žalobou napadeny. V souladu s tímto vymezení rozsahu, v jakém bylo žalobou napadené rozhodnutí napadeno, se soud předmětným rozhodnutím tedy zabýval výhradně ve vztahu k otázce udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Primárně se soud zabýval otázkou rozsahu, v jakém je příslušný rozhodnutí o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu přezkoumávat v rámci správního soudnictví. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48.

V § 14 zákona o azylu je uvedeno, že pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku dospěl k závěru, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí dle Nejvyššího správního soudu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Soud neshledal žádné důvody, pro které by se měl od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit. Proto přezkoumal argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu pouze z výše uvedených hledisek.

Žalovaný se otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu výslovně zabýval na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný zohlednil při svém rozhodování následující skutečnosti. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobkyně od svých 17 let trpí zdravotními potížemi a v roce 2002 jí byl přiznán invalidní důchod. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost svědčící o tom, že by jí bylo ve vlasti v přístupu ke zdravotní péči bráněno či byla pro ni nedostupná. Naopak lékařská péče jí byla poskytnuta a byla jí poskytována i v době,

kdy jí byl povolen v České republice dlouhodobý pobyt. Žalobkyně se v tomto období pravidelně vracela do země původu, aby si zařídila potřebné záležitosti spojené s jejími zdravotními potížemi (léky a potřebná vyšetření) a s výplatou důchodu. Dále žalovaný konstatoval, že na území České republiky nebyla žalobkyně do podání žádosti o azyl soustavně léčena. Rovněž ani žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy nepopřela, že by jí na území její vlasti nebyla poskytována potřebná lékařská péče a sama uvedla, že s touto péčí může počítat i do budoucna. Na závěr žalovaný konstatoval, že i když je z lékařských zpráv možné konstatovat určité zhoršení zdravotního stavu žalobkyně (úzkost a depresivní porucha, břišní bolesti), je dle správního orgánu zcela oprávněné po žalobkyni požadovat, aby svou touhu pobývat v České republice společně se svým synem realizovala prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedený obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalovaný se otázkou možnosti udělení azylu žalobkyni z humanitárních důvodů řádně zabýval a zhodnotil při tom jak žalobkyní doložené lékařské zprávy, tak i poměry v zemi původu žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že hodnocení obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí plně koresponduje s obsahem správního spisu. Soud musí rovněž zdůraznit, že ani z lékařských zpráv doručených žalovanému v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá skutečnost, že žalobkyni byl diagnostikován zhoubný nádor žlučníku s nepříznivou prognózou vývoje.

Dle soudu se tedy v rámci správního uvážení žalovaný vypořádal se všemi skutečnostmi, které v době vydání rozhodnutí mu byly seznatelné, a řádně zdůvodnil, proč tyto skutečnosti nepovažuje za důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly udělení azylu z humanitárních důvodů. V tomto směru neshledal soud ze strany žalovaného žádné pochybení a námitku žalobkyně vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ve vztahu k námitce, že žalovaný nezohlednil při rozhodování aktuální zdravotní stav žalobkyně, soud uvádí následující. V ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. je uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22.4.2011, č.j. 5 Azs 3/2011-131 konstatoval, že „*pokud soud dospěje k závěru, že ač jsou zde z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před správním orgánem zohledněny, existují v daném případě dostatečné záruky pro to, že nové skutečnosti budou dostatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení*“.

V daném konkrétním případě lékařské zprávy, ve kterých byla žalobkyni diagnostikována rakovina žlučníku, byly prokazatelně vyhotoveny až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (5.2.2013 a 22.2.2013). V těchto lékařských zprávách obsažené skutečnosti jsou tedy nepochybně skutečnostmi, které nebyly a ani nemohly být bez zavinění žalobkyně předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Soud tak vázán ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. nemůže než konstatovat, že žalovaný zohlednil řádně zdravotní stav žalobkyně, který mu sama doložila a žalobkyní následně soudu doložené zhoršení jejího zdravotního stavu nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Současně soud konstatuje, že nové zhoršení zdravotního stavu žalobkyně bude nesporně přípustným důvodem pro novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť tyto skutečnosti

bez zavinění žalobkyně nemohly být projednány v její původní žádosti o mezinárodní ochranu.

Tuto námitku soud rovněž musel vyhodnotit jako nedůvodnou.

K poznámce žalobkyně, že žalovaný se měl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí sám aktivně přesvědčit o aktuálním zdravotním stavu žalobkyně, soud pouze konstatuje, že řízení o mezinárodní ochraně je založeno přísně na principu posuzování tvrzení vznesených žadatelem o mezinárodní ochranu. Proto musel žalovaný vycházet ze skutečností, které mu sdělila žalobkyně, a nemohl a ani nesměl aktivně shromažďovat údaje o zdravotním stavu žalobkyně.

K výsledkům svědků provedeným k návrhu právního zástupce žalobkyně soud konstatuje, že jejich výpovědi nepřinesly žádné relevantní údaje, které mohly mít vliv na posouzení žalobou napadeného rozhodnutí. Právě s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. Svědci převážně popisovali současný zdravotní stav žalobkyně. Nedokázali nijak blíže určit, kdy došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně. Svědci rovněž netvrdili, že by žalovaný o zhoršení zdravotního stavu žalobkyně byl informován již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Proto výpovědi svědků vyhodnotil soud pro dané řízení jako zcela irelevantní.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. července 2013

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke